

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ioan. Petri Maffei, Bergomatis, E Societate Iesv,
Historiarvm Indicarvm Libri XVI.**

Maffei, Giovanni Pietro

Antverpiae, 1605

Lavrentii Iaponii Ad Socios.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11473

petendi causa concessit. quo impetrato, perceptis iam Christianæ
fidei rudimentis, tota de re dominum fecit per litteras certio-
rem, eumque ita IESU fauente commouit, vt conjugem & socrum ad
ipsum continuò dimiserit, quæ item ad Ecclesiam aggregatæ sunt.
& conjux quidem quindecim post diebus excessit è vita, IESVS,
MARIA piè pronuntians: quam multis rationibus in cœlum as-
cendisse confidimus: Alexander verò vxoris morte sanctissimè ob-
ita ad eò permotus est, vt omnem pecuniam abjicere, vitam cœli-
bem agere, & quoad spirauerit, Cosmo Turriano parère decreue-
rit. Pius sacrificiis tuis & reliquorum patrum fratrum que mihi ca-
rissimorum me valde commendo, è Bungo, iij. Nonas Octobris,
MDLIX.

LIBRI PRIMI FINIS.

SELECTARVM
EPISTOLARVM
EX INDIA
LIBER SECVNDVS.

LAURENTII IAPONII AD
SOCIOS.

A CCEPI vestras litteras, quæ mihi perju-
cundæ fuerunt: & quoniam intelligo quan-
to vicissim desiderio teneamini aliquid de
statu nostro cognoscendi, exponam paucis,
quæ nobis in hac Meacensi prouincia con-
tigerunt. Primùm igitur Didaci domum de-
uenimus in Sacomoto vico: qui vicus jacet
ad montis Frenoiamæ radices, in quo
cùm cœnobîa litteratiq; permulti, tum verò insignis cuius-
dam principis Bonziorum domicilium cernitur. ad eum mon-
tem cùm peruenissemus, misit me Gaspar cum litteris ad Bon-
zium nomine Daizembum, quibus ille perlectis, aduentusque
nostri

nostri causa cognita, respondit, magistrum suum ex principibus eius ordinis vauin, qui è Bungo nos euocauerat, anno superiore extremum diem obiisse; & se tenui re familiari, auctoritate nulla relictum, praesidio nobis esse non posse. ad eum tamen postmodum die Gaspar & ego reuertimus: & quoniam nos amide ipse deceque eius discipuli Bonzii audire videbantur; apud eos verba fecimus: à quibus admoniti nullas religiones in ea loca iniussu Bonzii eius regionis maximi induci posse; dedimus operam diligenter, ut eum conueniremus. Sed cum res parum procederet; oppidi praefectum postremo rogauimus, ut nos ad illum introducere ne grauaretur. Tum ille: Si disputandi causa venistis (inquit) excludemini, sin aedium visendarum, id spectaculum vobis pecunia muneribusque mercandum est. Gaspar, ut omnes aditus claros Euangelio vidit, à Frenoiama profectus, Meacum contendit. In ea vrbe quatuordecim dies in aedibus conductis morati, ad docendum minimè accommodatis, in alias migrare coacti sumus loco celebriore positas. Huc Meacenses nonnulli iam ad audiendum euangelium veniebant post quintum autem & vigesimum diem, Bonzio nos deducente, viro in primis ciuitatis honesto, Regem seu Imperatorem Gaspar adiuit. à quo ita amice acceptus est, ut ex ipso met eius poculo, honoris & amicitiae causa, biberet; tum verò frequentiore etiam vrbs parte nobis ad habitandum assignata, magna vis omnis generis hominum ad nos, vel audiendi vel disputandi causa, confluit: sed animis initio tam obduratis, ut verbo Dei audito partim blasphemarent, partim etiam irriderent nos atque deluderent, per eos dies cum honesta muliere Meacensis ad concionem venisset, ubi peroratum est, Baptismum petiit statim: sed rem distulit Gaspar, eo quòd mulierem nondum ad id Sacramentum idoneam repperit. Cingues praeterea duo (magnum honoris nomen id est) noctu ad nos audiendos ita se conferebant, ut nostram doctrinam valde probare viderentur: quidam verò è principibus oppidi Gamangoxini, qui Meaci habitabat, cum decem aliis apud nos Christianus est factus. postea cum Gaspar ad Mioxindonum, qui praecipuum Meaci obrinet dignitatis locum, auxilii petendi causa à primario quodam eius deduceretur; tota vrbe percubuit, Mioxindoni iussu primum illum virum in vincula Gasparem coniecisse. rursus, cum vrbs praefectus per compita edixisset, ne quis Gasparem laederet; fictis rumoribus multi edictum esse mentiebantur, ut Gaspar oppido pelleretur. huiusmodi multa praetereo, quae singillatim enarrare nimis longum est. Sed iuuante Domino Iesu Christo

confili.

confirmauit, nos, vt adhuc fuimus, ita etiam in posterum incolumes futuros magna cum diuini nominis gloria, rabięque ac dolore diaboli, quando iam nostri in hanc urbem aduentus ad Banduensem vsque Bonziorum Academiam fama penetrauit, sexcentis passuum millibus Meaco distantem. interim Bonziorum minis atque importunitate compulsus hospes is, ad quem diuerteramus, nos domo sua dimisit, itaque in aliam nos recepimus. Hic acrius etiam in nos aduersarii sauire cęperunt, cum nos alii simias, vulpes alii, alii denique a dæmonibus occupatos, anthropophagõsque appellarent: pueri etiam eorundem instinctu cum cæteris iniuriis contumeliisque, tum etiam lapidum, glebarum, & arenæ coniectu infestarent atque lacefferent. Quanquam his rebus, Domino adiutante, minimè deterri sumus, quo minis Euangelium ad mensem Aprilem vsque nuntiarem, cui Iaponii centum circiter fidem habuere, baptizatiq; sunt. sub id tempus Bõzii quinque nos conuenerunt ex eã secta, quam Baracaque appellant, qui meditationibus quibusdam vacant arbitrato suo confictis. ii cum nonnulla de nobis quæsisent eiusmodi, vt appareret eos a dæmone agi; Gasparis responsis victi abjectiq; conciderunt. Duo præterea ex eã secta quæ Tendau dicitur, cum diu nobiscum de religione atq; acrius disputassent; concessere ad extremum veram nostram esse doctrinam, tamen eorum nemo se ad Christum adiunxit.

Alius in primis eruditus, cum è sermone Gasparis cognouisset vnum esse opificem rerum omnium, animosque hominum nunquam interire; idcirco negauit se Baptismum petere, quod ex impurissimo flagitiorum cœno emergere castęque viuere se posse diffideret.

In Bonziorum ordine magnam est nomen eorum, quorum eruditionem duo quidam ex principibus suo chirographo comprobauerint. Ea veluti quædam canonizatio est: in sella cõstitutos adorant, eorumque approbationem scripto testantur. ex eo tempore qui probati sunt, certos locos cæteris ad meditandum proponunt. Hunc dignitatis gradum adeptus Bõzius quidam, nomine Quenxu, qui ipsos triginta annos in meditando consumpserat; in charta præatum & in eõ aridam arborem depingendam curauit. ad arboris autem radices carmina duo descripsit iudicium chirographo confirmata, quorum hæc erat sententia:

Prioris, Cedo, quisnam te seuit arbor arida?

Ego, cuius principium nihil est, finis nihil.

d

Poste:

Posterioris, Meum cor, quod neque esse neque non esse habet,
Neque it, neque redit, nec retinetur vsquam,

Is igitur Bonzius cum ad Gasparem venisset contumacia in-
tus, quod diceret iam sibi perspicuum esse, quidnam antequam
nasceretur fuisset, quid tunc, quid denique post mortem esset
turus; seque non discendi causa, sed animi tantum, ad nos accessit
se; diuinitus ita repente immutatus est, ut verè nihil esse quidem
sciebat, sibi que Christianam doctrinam esse necessariam intel-
lexerit. Baptizatus itaque summa populi admiratione, vitæ exem-
plo, quam ducit sanctissimam, alios aliquot partim conuertit ad
Christum, partim vehementer commouit. Cosmus autem amicus
noster, qui ante sexennium in Bungo baptizatus est, aduentum
nostro cognito nos statim adiuit, parentibusque ac patria re-
ctis Dominum cœlebs colere & Gaspari obedire constituit. Bon-
zius erat quidam admodum senex, annos iam quadraginta in me-
ditando versatus. is Christianam religionem ita auidè arripuit, ut
id ætatis homo ad verbum Dei audiendum à sex passuum millibus
ventitet. Ad hæc, Bonzii circiter quindecim Christum securi-
tim legitimis jungi nuptiis, partim cœlibem vitam agere (quod
in eo hominum genere maximè mirum est) decreuerunt. In
Farima habitat Bonzius, qui piscibus, carnibus, tritico, hor-
deo, denique oryza abstinet, herbis tantum victitans, arborum
que baccis ac pomis, quique æternæ salutis adipiscendæ causa
voto se obstrinxit è libro quodam Xacæ, quem Foquequium ap-
pellant, se gratis plebem eruditurum. Narrauit autem nobis,
ante decennium per nocturnam quietem sibi visum esse verum
cum sacerdotibus, qui è Cenghequu, hoc est Europæ regionem
venissent, sibi que rectum ad salutem iter ostenderent, expecta-
ctumque postridie, statim audisse Amangutii esse presbyterum
quosdam è Cenghequu, de vita futura publicè disputantes. Hoc
audito Euangelio gauisus est; sed quoniam sine comitate Meo
cum festinè venerat, dixit se Farimam reditutum eo animo, ut sub-
latis rebus necessariis, votisque neglectis, & fallaci illa vitæ aspo-
ritate deposita, Meacum reuertetetur, & Christiana sacra susci-
peret. occultè etiam ad nos contulere sese audiendi Euangelii
causa viri insignes duo, quorum alter in meditando exercita-
tus, quodam quasi Episcopi munere fungebatur: alter erat Bon-
zius legum peritus, & concionator, qui in eo congressu Gaspari
apertè confessus est, in Iaponica philosophia simplex nihil esse
vel solidum. Bonziorum quoque familia, quæ à Foxequu nomen
dunt,

duxit, vitamq; sauiorem cæteris omnibus proficetur, audito Dei verbo, nostraque vitæ ratione perspecta, quod Gaspar gratis populum doceat, & cum ipse omni feminarum consuetudine abstineat, tum laicos vna tantum vxore iubeat esse contentos; offendi cæperunt in Bonzio quodam præfecto cœnobii, quem antea venerabantur vt Deum, quod amicos habeat in occulto, & laboris in docendo sui mercedem exigat: cumque carniū ac piscium esu cæteris interdicit, ea ipse clam comedat; quocirca eum cœnobio pelleſe, aliumque pauperem ac bene moratum in eius locum sufficere decreuerunt. Tres præterea, iisdem meditationibus clari, quintum iam diem conciones nostras assidue celebrant, quos propediem baptizatum iri confidimus, eam rem ad exemplum magnopere profuturam. Non longè ab ædibus nostris incendium excitatum est: cuius incendiū in nos, vt veneficos diabolique præcones, causa conferebatur: sed iam Bonziorum furor aliqua ex parte deferbuisse videtur. quorum cum ita multæ ac diuersæ numerentur sectæ, suam quisque profiteri nos dicunt; Xingouini, id ipsum Denichi, quod illi prædicent: Iëxuanī Fobē quoddam suum: Foquexani Mion, (disciplinarum ea nomina sunt) Iondaxuenses Amidam: Xintani denique Quoquium: sed vt speramus, non longè aberit, quin omnes fateantur legem summæ cœlorum terræque opificis nostro præconio promulgari: quem pro sua infinita clementia facturum esse confidimus, vt ipsum agnoscant, agnitioque, omnem laudem & gloriam tribuant. Vestras etiam atque etiam, fratres mihi carissimi, & istius Ecclesiæ, quibus ego maxime, deprecationes imploro, Meaco, iiii. Non. Iulias, MDLX.

CONSALVI FERNANDI AD QVENDAM E
SOCIETATE IESV.

HISCE litteris nonnulla, frater mihi carissime, persequar, quæ, in Iapone dum essem, in vinea Domini gesta sunt. Verfabatur eo tempore Firandi Gaspar Vilela, cuius iussu Guſielmus vias vr̄bis are campano circumiens, pueros ad Christianam doctrinam Iaponicè discendam in templum cogebar: ex quibus vnus, admodum paruulus nondum ad cetum Christianorum adjunctus, Gasparem adiit, Baptismum magnopere efflagitans. quem Gaspar, id ætatis puerum, patre ethnico, cum prius perdiscere iuberet capita Christianæ doctrinæ, respondit ille, nequaquam